

คำถาม-คำตอบ เรื่องหลักการฟลอร์ไทม์

แม่antik

ลูกดิฉันเป็นออทิสติก แบบ high function อายุ 8 ปี มีพัฒนาการระดับ 6 แต่ในแต่ละระดับมีการพัฒนาที่ไม่สมบูรณ์ไม่เต็มขั้น ลูกจะสงบสนใจจดจ่องานได้แค่เพียงระยะสั้นๆ เป็นเด็กที่ไวต่อสิ่งเร้ามากกว่าปกติ แสดงออกและบอกความรู้สึกของตนเอง เข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น ถ้าผู้อื่นแสดงออกอาการตอบรับหรือปฏิเสธอย่างชัดเจน แต่ยังไม่เข้าใจความรู้สึกที่ละเอียดอ่อน เช่น ลังเล เบื่อ หงุดหงิด มีความเข้าใจเชื่อมโยงเหตุผล ตอบคำถาม เมื่อไร ที่ไหน อย่างไร ทำไม่ได้ แต่เมื่อเครียด โกรธ หงุดหงิด หรือมีสภาพกดดัน จะวุ่นวาย พูดไม่รู้เรื่อง แยกตัวไม่คุยด้วย และก้าวร้าว

เมื่อลูกมีอาการดังที่กล่าวมาแล้ว ดิฉันยังไม่เข้าใจการทำงานของ floortime ว่าสามารถช่วยลูกได้อย่างไร ไม่เข้าใจในหลักการและผลที่จะได้รับ บอกตรง ๆ ว่างงและสับสนมาก ๆ ๆ ๆ เลยกะ ดิฉันได้อ่านหนังสือครบ 5 เล่ม มีความเข้าใจบ้าง ไม่เข้าใจบ้าง อ่านแล้วรู้สึกดี มีกำลังใจที่จะสู้เพื่อลูกต่อไป เข้าใจและยอมรับข้อจำกัดของลูก ว่าลูกเป็นเด็กที่ไวต่อสิ่งเร้ามากกว่าปกติอย่างมาก และมีปัญหาด้านระบบสั่งการของกล้ามเนื้อ

ที่ดิฉันสงสัยและต้องการคำตอบอยากให้คุณหมอกิ่งแก้ว หรือเพื่อน ๆ ช่วยตอบที่ว่า floortime ช่วยให้ลูกดีขึ้นได้อย่างไร การที่ลูกมีปัญหาด้านระบบสั่งการ ดิฉันส่งเสริมให้ลูก ได้ทำ SI มาตั้งแต่ลูกอายุ 3 ปี ทำอย่างต่อเนื่องอาทิตย์ ละ 3-4 ชั่วโมงและนำมาต่อยอดที่บ้านด้วย เพราะดิฉันเข้าใจในหลักการเหตุและผลที่ได้รับ แต่สำหรับ floortime ยังงง ยังไม่เข้าใจจริง ๆ ค่ะ ว่าการที่เรา (แม่) ทำให้ลูกไว้วางใจ ทำให้ลูกรู้สึกถึงอารมณ์ตนเองมันช่วยอะไร จะบอกว่าลูกจะได้รู้อารมณ์ตนเองและพูดออกมาได้ ลูกของดิฉันก็เหมือนผ่านขั้นนี้ไปแล้ว (ดิฉันจะจำลองสถานการณ์ เรื่องที่ลูกกลัวเสียงนาฬิกาจะค่ะ)

ลูก : หนูไม่ขึ้นไปข้างบนนะ ไม่ไป (วิ่งวุ่นวาย สับสน)

แม่ : ทำไมไม่ขึ้นไป เป็นอะไร รู้สึกยังไง

ลูก : หนูกลัว กลัว กลัว

แม่ : กลัวอะไร

ลูก : กลัวนาฬิกาที่อยู่ข้างบน

แม่ : กลัวมากไหม

ลูก : กลัวมาก

แม่ : มากแค่ไหน

ลูก : ไม่มาก นิดหน่อย
 แม่ : ทำไมถึงกลัวนาฬิกา
 ลูก : กลัวที่มันเสียงดังใจ มันดัง เม็ง เม็ง เม็ง
 แม่ : ทำยังไงถึงหายกลัว
 ลูก : ก็ไปหยุดมันสิ ไปจับที่ตุ้ม ไมให้มันตุกติก
 แม่ : หนูกล้าขึ้นไปข้างบนไปจับมันเหรอ
 ลูก : บอกน้าพร ให้ไปช่วยกันยกไปที่อื่นก็ได้
 แม่ : น้าพร ไม่อยู่ ทำไงดีละ
 ลูก : ไปบอกอาม่า ให้เรียกช่างมาทำให้มันหยุดไปเลย
 แม่ : ทูบนาฬิกาเลยดีไหม มันจะได้ไม่ส่งเสียงดัง
 ลูก : ไม่ได้ ๆ เดี่ยวอามาจะว่าเอา อาม่าขี้บ่น

ในบทสนทนาที่ดิฉันย่อมาข้างแล้ว คุณสนทนากับลูกอย่างสนุกสนาน กันจริง ๆ อยู่ประมาณ 20 นาที ที่ดิฉันเล่ามาทั้งหมด เพื่อให้เห็นว่า ลูกมีความสามารถ มีพัฒนาการด้านอารมณ์อยู่ในระดับ 6 แล้ว แต่แต่ละขั้นยังไม่สมบูรณ์ ถ้าลูกมีสภาวะด้านร่างกายและจิตใจไม่พร้อม แล้วการที่เรา ใช้ floortime เพื่อให้ลูกเข้าใจอารมณ์ตนเองและผู้อื่น ให้ลูกรู้ว่าตอนนี้เขาอยู่รู้สึกอย่างไรให้พูดออกมา ลูกดิฉันก็ผ่านขั้นนี้ไปแล้ว ถ้าพูดถึงเหตุและผล วิธีการแก้ปัญหาฝ่าฟันอุปสรรคก็ผ่านแล้วเหมือนกัน

อ้าว ! แล้ว floortime จะช่วยอะไรลูกละ ช่วยยังไง เป็นเหตุและเป็นผลยังไง งง งง งง งง อ่านหนังสือแล้วก็ดูเหมือน floortime ช่วยลูกได้นะ เออดีนะ เข้าใจลูกมากขึ้น เอ.....จะช่วยลูกให้เนียนในสังคมได้ยังไง ลูกยังขาดอะไร ต้องการอะไร

สรุปก็คือ เข้าใจว่าลูกมีความบกพร่องในการทำงานของสมอง พัฒนาการด้านอารมณ์ในแต่ละขั้นยังไม่สมบูรณ์ floortime จะทำให้สมบูรณ์ได้อย่างไร

กึ่งแก้ว

"ลูกจะสงบสนในจดจ่องานได้แค่เพียงระยะสั้นๆ เป็นเด็กที่ไวต่อสิ่งเร้ามากกว่าปกติ แสดงออกและบอกความรู้สึกของตนเอง เข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น ถ้าผู้อื่นแสดงออกอาการตอบรับหรือปฏิเสธอย่างชัดเจน แต่ยังไม่เข้าใจความรู้สึกที่ละเอียดอ่อน เช่น ลังเล เบื่อ หงุดหงิด มีความเข้าใจเชื่อมโยงเหตุผลตอบคำถาม เมื่อไร ที่ไหน อย่างไร ทำไม่ได้ แต่เมื่อเครียด โกรธ หงุดหงิด หรือมีสภาพกดดัน จะวุ่นวายพูดไม่รู้เรื่อง แยกตัวไม่คุยด้วย และก้าวร้าว"

คำตอบที่ 1 ตอบคำถามที่ว่า ฟลอรีไทม์จะช่วยอะไรได้ .....ก็จะช่วยแก้ไขปัญหาดังทั้งหมดที่คุณแม่เขียนมานั้นแหละค่ะ (สำนวนคุ้นมาก เหมือนว่าจะลอกมาจากหนังสือ)

คำตอบที่สอง ฟลอร์ไทม์จะช่วยได้อย่างไร อันนี้ไม่ทราบว่าคุณแม่จะพยายามบอกว่ายังทำฟลอร์ไทม์ไม่เป็นหรือเปล่าคะ

ที่เล่ามาเป็นเพียงเทคนิคเดียวในการทำฟลอร์ไทม์เรียกว่าการทำงานสะท้อนอารมณ์ ซึ่งคุณแม่ก็ทำได้ดีพอสมควร แต่เหมือนกับว่า ถึงทำได้ ก็ไม่รู้จะทำไปทำไม ไม่รู้ว่าช่วยอะไรลูกได้

ลองทำถามตัวเองสิว่าหลังเริ่มลงมือทำแล้ว ลูกสงบลง รุนวายน้อยลงบ้างไหม

ส่วนคำถามที่ 3 คุณแม่ไม่เข้าใจว่าความรักใคร่ผูกพันของลูกกับพ่อแม่จะช่วยให้ลูกดีขึ้นได้อย่างไร อันนี้ขอเชิญให้เข้าร่วมอบรม หรือดูวิดีโออีกหลาย ๆ รอบดีกว่าคะ ตอบตรงนี้ไม่ไหวหรอกคะ

แนะนำให้คุณแม่ศึกษาจนเข้าใจและมั่นใจในฟลอร์ไทม์ก่อนค่อยลงมือทำก็ได้ ยังไม่ต้องรีบก็ได้ลงมือทำไปทั้ง ๆ ที่ยังไม่รู้ว่าทำไปทำไม มันก็น่าจะงง เหมือนกันนะคะ

การทำฟลอร์ไทม์ดูเหมือนไม่ยาก แต่ที่จริงแล้วมันไม่ง่าย

ทุกอย่างอยู่บนหลักการและเหตุผลที่ชัดเจน และมีขั้นตอนที่ต้องก้าวไป

ผู้ที่จะใช้เทคนิคนี้ได้ ต้องแม่นยำทั้งหลักการและวิธีการ

ระหว่างที่ใช้ต้องอาศัยทั้งความมุ่งมั่น และสติที่มั่นคง

แนะนำให้ใจเย็น ๆ และตั้งสติให้ได้ก่อน **อย่าลงมือทำ ทั้ง ๆ ที่กำหนดเป้าหมายไม่ได้ ขอให้รู้จัดก่อนว่าจะไร่สำคัญกับชีวิตลูก ซึ่งจะช่วยให้ลูกอยู่ได้อย่างมีความสุขในโลกใบนี้ได้ตามสมควร** ตั้งเป้าหมายให้แน่ ๆ แล้วค่อยหาทางเดินไปคะ

สรุป

คุณแม่ต้องการเข้าใจ เพื่อมั่นใจในหลักการ ว่า floortime จะช่วยลูกได้อย่างไร เพราะที่เป็นอยู่ ดูเหมือนลูกก็ได้การโต้ตอบในขั้นต่างๆ แล้ว ตั้งแต่ยังไม่ได้ทำ floortime

เรื่องก็คือ.. เราไม่ได้ทำ floortime เพื่อให้เด็ก "ตอบ" ได้

แต่ เพื่อพัฒนาความเข้าใจในตน และมีวิถีคิดในการผ่านข้ามอุปสรรค และความลำบากที่ขวางกั้นอยู่ในชีวิตของตนได้

เพื่อให้มีความสามารถในการใช้การสื่อสารเพื่อช่วยแก้ปัญหา และเพื่อให้ตนบรรลุเป้าหมายได้

เพื่อให้ตระหนกอย่างลึกซึ้ง และมั่นใจอย่างเต็มเปี่ยมว่าตนไม่ได้โดดเดี่ยว หากยังมีคนซึ่งรัก และพร้อมจะช่วยเหลือ ให้ฉันผ่านข้ามความยากลำบากของชีวิตไปได้

เพื่อให้เชื่อมโยงความรู้สึกออกมาเป็นการกระทำ และการสื่อสาร ซึ่งนำไปสู่การแก้ปัญหา และความช่วยเหลือ

เพื่อให้ในที่สุดแล้ว สามารถอยู่ในโลกนี้ได้อย่างมั่นใจ ไม่ต้องหันกลับไปหลบอยู่หลังประตู แล้ว วุ่นวายสับสนอีก

ลูกคุณแม่ได้ขึ้นต่างๆ แล้ว พูดบอกความรู้สึกได้

แต่.. "ยังไม่เข้าใจความรู้สึกที่ละเอียดอ่อน เช่น ลังเล เบื่อ หงุดหงิด"

มีความเข้าใจเชื่อมโยงเหตุผล ตอบคำถาม เมื่อไร ที่ไหน อย่างไร ทำไม่ได้

แต่.. "เมื่อเครียด โกรธ หงุดหงิด หรือมีสภาพกดดัน จะวุ่นวาย พูดไม่รู้เรื่อง แยกตัวไม่คุยด้วย และก้าวร้าว"

จะเห็นว่าลูกยังต้องการการทำงานต่อเนื่องอีกมาก เพื่อให้ลูก"อ่าน" "เข้าใจ" และ "รับมือ" กับความรู้สึกที่ละเอียดอ่อนต่างๆ ได้มากขึ้น

ถึงที่สุดแล้วต้องบอกว่า.. คนปกติทั่วๆ ไปที่เราเจอกันอยู่ทุกวี่ทุกวันในสังคม ก็ยังมีระบบ และ พัฒนาการขึ้นต่างๆ พร่องกันอยู่แทบจะทั้งนั้น คนทุกคนก็ยังคงต้องพัฒนาตนเองต่อเนื่องไปเรื่อยๆ เพื่อ ยกระดับความคิด และอารมณ์ของตนให้สูงขึ้น

เปลี่ยนจาก "คน" ที่วุ่นวายสับสน ไปเป็น "มนุษย์" ที่สมบูรณ์ ทำได้ด้วยการมีสติระลึกรู้สภาวะ แห่งตน และหาหนทางแก้ไขด้วยปัญญา ซึ่งกระบวนการ DIR/Floortime ศึกษาเลียนธรรมชาติการเรียนรู้ ของเด็ก และนำมาแจจไว้ใจครับ

"ลูก : หนูไม่ขึ้นไปข้างบนนะ ไม่ไป (วิ่งวุ่นวาย สับสน)"

ลูกเริ่มที่ความวุ่นวาย สับสน

แล้วในช่วง 20 นาที ที่คุณแม่"คุย" กับเขา และหลังจากนั้นละครับ ยังวุ่นวายสับสนอยู่ไหม?

สิ่งที่เราตั้งใจทำ ไม่ใช่การหาทางออก หรือคำตอบเบ็ดเสร็จ สำหรับแต่ละปัญหาเดี๋ยวนั้น

แต่เพื่อสร้างกระบวนการในสมอง ที่จะหาทางออกได้ด้วยตนเองในอนาคต

ซึ่งต้องอาศัยการ"ทำงาน"ซ้ำแล้วซ้ำอีก ต่อเนื่องสม่ำเสมอ จนกลายเป็นทักษะของเขา

.....
ของแถม.. เทคนิค

แม่ : กลัวมากไหม

ลูก : กลัวมาก

แม่ : มากแค่ไหน

ลูก : ไม่มาก นิดหน่อย

"อ้าว.. ไม่มากแล้วเพราะอะไรถึงไม่ขึ้นล่ะ?"

.....

แม่ : ทำไมถึงกลัวนาฬิกา

ลูก : กลัวที่มันเสียงดังไง มันดัง เม็ง เม็ง เม็ง

"ที่ดังเม็ง เม็งนะ.. ทำให้หนูคิดถึงอะไรหรอ..ถึงได้กลัว?"

.....

แม่ : ทำยังไงถึงหายกลัว

ลูก : ก็ไปหยุดมันสิ ไปจับที่ตุ้ม ไม่ให้มันตุกติก

"เฮลสิ.. เอ..แล้วใครจะเป็นคนจับล่ะ?"

ชุลขุ

คุณแม่

น้องอายุ 5 ปี พูดโต้ตอบได้พอสมควร มีปัญหาเรื่องอารมณ์เสี้ง่าย ลักษณะเอาแต่ใจตนเอง และติดชอบพูดเป็นประโยคคำถามค่ะ ซึ่งรายละเอียดจะถามในกระทู้ต่อไปค่ะ

ดิฉันรู้สึกว่าย่างทำ Floortime ได้ไม่ดีเท่าที่ควร เนื่องจากสับสนเรื่องเวลากับเทคนิค Floortime แต่ดิฉันได้อ่านกระทู้ถาม-ตอบ ซึ่งจะพยายามดูเกือบทุกวัน และได้เข้าฟังที่อบรมล่าสุดของครูพบกับครูแอน และฟังจากประสบการณ์ผู้ปกครอง จึงรู้สึกว่าเข้าใจ Floortime มากขึ้น

แรกๆ ดิฉันจะกังวลเรื่องการเล่นบทบาทสมมติมาก แต่ภายหลังที่สามีและดิฉันพยายามเล่นกับลูกคือเล่นแบบง่ายๆ คือสามีเป็นม้าและให้ลูกพิทกับน้องเป็นคนขี่ และแกล้งทำให้คนขี่ม้าตกม้า ต่อมาดิฉันก็บอกสามีว่าให้เปลี่ยนเป็นวัวกระทิง สามีดิฉันจะเป็นวัวกระทิง และแกล้งเหมือนเดิม ทำให้ลูกตกจากวัวกระทิงบนที่นอน

ดิฉันสังเกตการเปลี่ยนแปลงคือลูกชอบมากค่ะ เค้จะพูดให้คุณพ่อทำโน่น ทำนี่ เช่น ให้วัวกระทิงกระดกกัน ให้ลูกนอนบนหลังวัวกระทิง ให้กระทิงอุ้มลูก (เพื่อให้โยนลงบนที่นอน) นอกจากนี้ก็เล่นมอญซ่อนผ้า แต่จะเน้นการวิ่งไล่ตีมากกว่า ดิฉันก็บอกกับสามีว่า Floortime ของเราเริ่มจะใช้ได้แล้วนะ ลูกเค้าเป็นผู้นำ เราเป็นผู้ตาม

ดิฉันสังเกตเป็น Sign ที่ดีค่ะ หากลูกสนุกกับการเล่น เค้จะเป็นผู้นำและจะพูดเยอะขึ้น ดิฉันท่องหลักการของคุณหมอว่า Floortime เน้นปฏิสัมพันธ์ การสื่อสาร และความคิด

นอกจากนี้จะเน้นเรื่องยื้อ ตื้อค่ะ แต่ยังไม่ค่อยเก่งเท่าไร ลูกชอบไว้วาย แต่จะพยายามต่อไปค่ะ

คำถามของคือ Floortime ของครอบครัวดิฉันเป็นอย่างไรบ้าง อยากได้คำแนะนำ และจะต่อยอดอีกอย่างไร ขณะเดียวกันดิฉันพยายามคิดการเล่นอื่นค่ะ ไม่เน้นผลลัพธ์แต่เน้นว่าลูกสนุก และก็ทำให้ดิฉันไม่เครียดมากค่ะ

ครูพ

การพูดด้วยคำถามจะลดลงได้ ถ้าเราเริ่มพูดกับลูกด้วยประโยคบอกเล่ามากขึ้น และถามให้น้อยลงหน่อยครับ

เวลาอารมณ์เสีย ก็ฉวยโอกาสทำงานอารมณ์เสียครับ อย่างล้วยลูกอารมณ์เสียซะก่อนนะครับ การเอาแต่ใจ ก็เป็นเรื่องที่พบได้ในเด็กเล็ก ที่ยังยึดตนเป็นศูนย์กลาง

รู้บ่อย เข้าใจบ่อย แก้ปัญหา และสื่อสารได้น้อย

ผู้ใหญ่เอง เอาแต่ใจก็มีให้เห็นกันได้เยอะไป

เอาแต่ใจนี่สิดี มีโอกาสได้ยื้อกันนานๆ ก็ยื้อเข้าไว้ครับ แต่อย่าลืม "ดูลม" ด้วยนะครับ ผ่อนหนัก ผ่อนเบา ใช้ทำทีการเล่น ไม่ใช่เอาเป็นเอาตายกัน ยิ้มๆ ไว้หน่อยเวลายื้อ ผ่อนๆ ดึงๆ ว่าวถึงจะขึ้นติดลมบน ได้ครับ

กึ่งแก้ว

ก็คงจะเป็นจุดเริ่มต้นที่ดี เริ่มกันที่เล่นสนุกก่อน เมื่อเล่นได้แล้ว ก็ให้พัฒนาต่อไป เพราะการเล่นที่เล่ามาเป็นการเล่นกึ่ง sensory motor กึ่งเล่นสมมุติ คือเล่นเอามั่น ยังไม่ได้เริ่มคิดสักเท่าไร สำหรับคนที่ไม่เคยเล่นกับลูก ก็คงเริ่มแบบนี้

ต่อไปคงต้องเพิ่มความซับซ้อน คือเน้นคุณภาพด้วย เช่น ว่าวจะไปไหน ถึงหรือยัง แล้วจะกินอะไรบ้าง ว่า...อาหารหมดแล้ว จะทำยังไง วังว่ง จะให้อนที่ไหน เป็นต้น

ส่วนในชีวิตประจำวัน ให้ถาม เมื่อพ่อแม่อยากรู้จริง ๆ พ่อแม่เองก็ไม่ต้องคำตอบ อย่าถาม เพื่อตรวจสอบว่าลูกรู้จริงหรือเปล่า

คำว่าผลลัพธ์ หมายถึงสิ่งที่เด็กรู้ ทำได้

แต่กระบวนการ หมายถึงวิธีที่จะไปสู่ผลลัพธ์ ซึ่งเราเน้นการคิด คือให้เด็กคิดแก้ปัญหา และคิดถึงความรู้สึกของตัวเอง

ฟลอร์ไทม์นั้น ไม่ได้เล่นเอาสนุกเฉย ๆ มีเป้าหมายที่แน่นอน ต้องการให้เด็กมีพัฒนาการมากขึ้น คือคิดได้เก่งมากขึ้น คิดจะให้ว่าวไปทางไหน คิดว่าววังว่งจะต้องทำอย่างไร ว่าวหิว จะต้องทำอย่างไร จะกินอะไร

ไม่ได้เน้นผลลัพธ์ คือ ต้องรู้ว่าววังว่ง แล้วสรุปว่าต้องนอน ว่าวหิว แล้วเด็กต้องรู้ว่าต้องกิน และว่าวต้องกินหญ้า

เพราะถ้าใช้ความคิด คำตอบอาจจะออกมาว่า ยังไม่ต้องกินก็ได้ ถ้าอยากจะทำอย่างอื่นมากกว่า หรือไม่อยากกินหญ้า เพราะว่าเบื่อ

เพราะฉะนั้น ฟลอร์ไทม์ คือขอแค่นี้ให้ได้คิดคะ ส่วนจะคิดออกมา ได้ผลเป็นอะไรก็ได้คะ ขอแค่ให้สมเหตุสมผลพอสมควร

แถมท้าย

กึ่งแก้ว

มีผู้สอบถามเรื่องงานวิจัยที่รองรับ ก็เลยเอามาเล่าให้ฟังค่ะ

ในเรื่องงานวิจัยที่รองรับการบำบัดรักษาออทิสติกนั้น เริ่มเมื่อ 40 ปีก่อน Dr Lovass ที่ UCLA ได้นำเสนอผลการวิจัยเปรียบเทียบวิธีการ ABA ซึ่งทำอย่างเข้มข้นถึง 40-50 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ เปรียบเทียบกับอีกกลุ่มหนึ่งซึ่งได้รับการฝึกนิด ๆ หน่อย ๆ พบว่ากลุ่มที่ได้รับการฝึกอย่างเข้มข้นมี IQ เพิ่มขึ้น และมีอัตราส่วนของการเข้าเรียนในโรงเรียนมากกว่า

หลังจากนั้น วิธีการ ABA จึงกลายเป็นการรักษามาตรฐานเพียงอย่างเดียวอยู่ถึง 30 ปี และม้งานวิจัยตามม้อีกหลายผลงาน มาจากทีมงานของ Dr. Lovass บ้าง จากที่อื่นบ้าง ซึ่งก็ได้ผลชัดเจนบ้าง ไม่ชัดเจนบ้าง

ระยะหลังก็เริ่มมีผู้ตั้งข้อสงสัยผลการศึกษาดังกล่าว เริ่มจากรูปแบบการวิจัยของ Dr. Lovass นั้น ไม่มีการสุ่มเลือกเด็กเข้ากลุ่ม คือใช้ความสมัครใจ ดังนั้นก็อาจจะเป็นไปได้ว่ากลุ่มที่ผู้ปกครองเลือกแบบเข้มข้น อาจจะมีควมตั้งใจรักชามากกว่าอีกกลุ่มหนึ่งก็เป็นได้

และการวัดผลของงานวิจัยนี้ วัดกันที่ IQ ซึ่งถ้าเราดูรูปแบบการฝึก ก็เหมือนการเตรียมควมพร้อมที่จะตรวจ IQ (เหมือนมีการทิว) และเด็ยวันนี้ก็เป็นที่ยอมรับแล้วว่าเรื่อง IQ นั้นไม่ใช่เรื่องสำคัญสำหรับควมอยู่รอดของเด็ก

สำหรับเรื่องการเข้าโรงเรียนก็เช่นกัน ปีจยนี้มันไม่ได้ขึ้นอยู่กับเด็กดีหรือไม่ดี มันขึ้นอยู่กับนโยบายของโรงเรียนเป็นหลัก การวัดผลเช่นนี้เลยมีความหมายน้อย

ส่วนงานวิจัยของ DIR/ floortime ซึ่งเพิ่งออกมาได้ 10 ปี ก็ได้รับการวิจารณ์จากนักวิจัยเช่นกัน เพราะว่าเป็นการศึกษาย้อนหลัง และไม่มีการควบคุม คือไม่มีการเปรียบเทียบว่ากลุ่มที่ทำฟลอร์ไทม์จะดีกว่ากลุ่มที่ไม่ได้ทำมากแค่ไหน

นอกจากนี้การประเมินผล ยังประเมินแบบไม่ปกปิด คือผู้ประเมินรู้ยู่แล้วว่าเด็กที่กำลังจะประเมินฝึกด้วยฟลอร์ไทม์ ถ้าผู้ประเมินชอบฟลอร์ไทม์ ก็อาจจะม้แนวโน้มที่จะมองว่าเด็กดีขึ้นมากกว่า

ในตอนหลัง ก็มีงานวิจัยที่เกี่ยวกับฟลอไรท์ที่เป็นรูปแบบการทดลอง มีกลุ่มควบคุม และมีการประเมินแบบปกปิด ก็พบว่าเป็นการรักษาที่ได้ผลดีกว่ากลุ่มควบคุม แต่จำนวนเด็กในการศึกษานี้ยังมีไม่มากนัก (การศึกษาวิจัยของกลุ่มที่ทำฟลอไรท์ในประเทศไทย ก็ช่วยยืนยันประสิทธิภาพของเทคนิคเช่นกัน)

ส่วนข้อสรุปของดิฉันเอง ที่เลือกจะเผยแพร่วิธีการรักษาแบบนี้ คือ

1. เป็นการรักษาที่สมเหตุสมผล เมื่อดูที่คำอธิบายของคุณหมอกรินสแปน แล้วรู้สึกว่าจะเข้าใจเด็กมากขึ้น ดีกว่าคำอธิบายอื่น ที่เน้นแต่ข้อจำกัดของเด็ก "เพราะว่าเป็นเด็กออทิสติก เลยเป็นอย่างนั้น เป็นอย่างนี้"
2. วิธีการรักษาอาศัยแนวทางเดียวกับเด็กปกติ คือเริ่มจากพื้นฐานทางพัฒนาการ
3. มีงานวิจัยที่รองรับระดับหนึ่ง ถึงแม้ว่าจะไม่ใช่งานวิจัยที่มีคุณภาพสูง (ตามมาตรฐานของนักวิจัย) แต่ก็มี การวิจัยระยะยาว 8-10 ปีที่ติดตามเด็กกลุ่มที่ดีได้ผลดีไป 20 คน พบว่าหลายคนเข้าทีมอเมริกันฟุตบอล หลายคนเล่นบาสเก็ตบอล และเมื่อติดตามสัมภาษณ์ วัยรุ่นกลุ่มนี้ตอบคำถามเรื่องการเมืองอเมริกันด้วย ทำทางยืยวตามมาตรฐานเด็กวัยรุ่นอเมริกัน

ซึ่งผลการบำบัดรักษาในลักษณะนี้ไม่เคยมีการพูดถึงเลยในการรักษาแบบเดิม

โดยสรุป ในระหว่างที่รองานวิจัยที่ที่คุณภาพติดตามมาตรฐานของนักวิจัย ดิฉันคิดว่าเรามีเหตุผลที่ดีพอจะเริ่มใช้วิธีนี้ได้เลย และผลจากการดำเนินการมาระยะหนึ่ง การตอบรับจากพ่อแม่ก็ช่วยยืนยันการตัดสินใจของเรานะคะ

